

og selv om Søndre Landsret skulde blive flyttet — der har jo været Tanker fremme om, at den skulde flyttes til Kolding — vil Forholdene dog blive meget uheldige for Fyns Vedkommende. Jeg vil derfor gerne drage Sagen frem allerede paa dette Tidspunkt, og jeg vil mene, at hvis der paa dette Tidspunkt ikke er Mulighed for at faa oprettet en fynsk Landsret, hvad der sikkert ellers vilde være god Grund til, saa maa Fyns Stift i alt Fald vedblive høre ind under Østre Landsret og ikke henføres til Søndre Landsret.

Naar man gaar Finanslovens enkelte Poster igennem, er der adskillige Ting, man kunde have Lyst til at røre ved, ikke mindst i en Tid, hvor Skatteydernes Penge er baade faa og smaa, og hvor den stærke Nedgang i de direkte Skatter nok kunde mane til, at man foretog Indskrænkninger, hvor det er muligt. Der er dog kun een Post, jeg har Lyst til at omtale i denne Forbindelse, nemlig det Tilskud, der aarligt ydes til det kongelige Teater. Nu er dertil først at sige, at Meningerne om Værdien af det kongelige Teater jo er stærkt delte; ikke mindst har det Spørgsmaal været stærkt fremme i Forgrunden i det sidste Aars Tid, hvor Kritikken i Dagspressen har været ret ubarmhjertig og haard overfor adskillige af de Stykker, der har været opført paa det kongelige Teater, og for hvilke Ledelsen ikke har haft andet Forsvar efter Udtalelserne i Pressen end det, at de gav gode Penge i Kassen. Men det forekommer mig, at der er en Ting, vi maa kræve af de Stykker, som opføres paa vor Nationalscene, det af Staten drevne Teater, nemlig, at det skal være lodig Kunst. Man maa kræve, at det, der opføres, skal være noget af en Kulturmission. Man maa kræve, at det er Stykker, man kan vise alle og enhver hen at se uden at faa Skam deraf bagefter. Jeg har med megen Opmærksomhed læst den Kritik, der har været fremme i forskellige Blade, og den er ens i alle Blade. Baade de konservative Blade, „Politiken“ og mange andre har saa godt som alle været enige om, at adskillige af de Stykker, der har været opført paa det kongelige Teater, ikke burde have været opført. Enkelte Blade har anført, at det var Stykker, der burde have været henvist til Forstadsteatrene eller til „Scala“. Jeg vil indrømme, at jeg ikke ret forstaa, hvorfor de Stykker skulde være ringere i Lødhed, som opføres paa Forstadsteatrene, end de, der opføres paa det kongelige Teater; men jeg er ganske klar over, at da

det kongelige Teater drives for Skatteydernes Penge og aarligt kræver meget betydelige Tilskud, har Befolkningen, Skatteyderne, et Krav paa, at der paa dette Teater opføres Stykker, der maa svare til det, som staa skrevet over Scenen: Ej blot til Lyst.

Nu forlyder det, at der paatænkes en Udvidelse af det kongelige Teaters Drift ved Dobbeltscene og meget mere. Det faar nu være. Det skal jeg ikke sige noget om i denne Forbindelse. Men det forlyder jo tillige, at Pengene dertil — 7 eller 10 Millioner, alt efter, hvilket Forslag man tager — skal skaffes ved Præmieobligationer. Dette synes jeg maa fraraades. Staten skal ikke skaffe Penge ved Spil, og da slet ikke ved Hasardspil. Vi har nok deraf her i Landet. Det Hasardspil, der drives ved vore Væddeløb, burde forsvinde, det har sikkert ikke bragt Gavn eller Glæde eller Velsignelse for nogen som helst. Det er godt, at der indgaar Penge i Statskassen, men det er ikke godt, hvis der indgaar Penge, der ikke er rene. Jeg vil derfor henstille, at den Tanke at skaffe Penge til Dobbeltscenen eller til Udvidelse af det kongelige Teater ved Præmieobligationer ikke bliver virkeliggjort. Heldigst vilde jeg finde, det vilde være, om Driften af det kongelige Teater var Staten, d. v. s. Landets Borgere, ganske uredkommende. Lad det kongelige Teater gaa over til privat Drift, saa kan Teatret bygge Dobbeltscene, som det vil, og saa kan det spille med Underskud eller Overskud, som det vil, og spille gode eller daarlige Stykker, som det vil, naar det holder sig indenfor Lovens Grænser, men lad det alt sammen være Staten, Samfundet uredkommende som saadant. Vore Skatteydere ude i Provinserne, store Dele af Befolkningen har ondt ved at forstaa de Forhold, der har hersket paa det kongelige Teater, særlig i de senere Aar, og de har ondt ved at forstaa, at der nu skal skaffes Penge ad den af mig paa-pegede Vej, de har ondt ved at forstaa, at der aarlig skal ofres indtil 2 Mill. Kr. for at drive en Institution, som i alt Fald i Øjeblikket er meget omstridt. Det kongelige Teater kunde være en Kulturbærer, og jeg synes, at hvis Staten skal fortsætte med Driften, maa det være et af de Krav, der absolut maa stilles til Teatret.

Maa jeg herefter sige et Par Ord om det ret betydelige Arbejde, der er udført her paa Rigsdagen i de tre Samlinger, der har været siden det sidste Valg. Een Ting falder stærkt i Øjnene, og det er det store Antal af Love, der er blevet vedtaget.